

Motion till riksdagen 2021/22:4443

av Ludvig Aspling m.fl. (SD)

med anledning av prop. 2021/22:134 Skärpta och förbättrade regler om arbetskraftsinvandring

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen avslår regeringens förslag till ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar som avser 5 kap. 9 § och 5 kap. 25 §.
2. Riksdagen antar regeringens förslag till ändring i utlänningslagen (2005:716) i övrigt med den ändringen att 5 kap. 5 § får den lydelse som framgår av motionen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att förbättra regelverket kring uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ordentliga bedömningar kring arbetstillståndet vid byten av arbetsgivare och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en rimlig bakåtsyftande bedömning vid förlängning av arbetstillstånd och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om försörjningskrav vid anhöriginvandring kopplat till arbetskraftsinvandring och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att återkomma till riksdagen med en utvärdering av konsekvenserna av ändringarna kring arbetskraftsinvandringen och tillkännager detta för regeringen.

Bakgrund

Regeringen har föreslagit vissa ändringar i främst utlänningsrätten. Ändringarna handlar främst om att skapa en ny tillståndsgrund för de som vill söka arbete eller starta näringsverksamhet i Sverige, att reglera vissa mindre frågor kring kompetensutvisning och

rörlighet för arbetskraftsinvandrare, nya bestämmelser för att skydda arbetstagare från missbruk samt ett införande av försörjningskrav för anhöriga till arbetskraftsinvandrare.

Sverigedemokraterna välkomnar många av förslagen, som i praktiken motsvarar vad partiet föreslagit i många år, och som tidigare kritiserats av både regeringen och andra partier. Det är positivt att utlänningsrätten nu kan bli mer rimlig och genomtänkt, för både det svenska samhället, svenska arbetare och utlänningar som kommer hit för att arbeta. Det finns dock vissa brister i regeringens förslag som riskerar att försämra regelverket runt arbetskraftsinvandringen.

Uppehållstillstånd för att söka arbete eller undersöka förutsättningarna för att starta näringsverksamhet

Regeringen har föreslagit att en ny grund för uppehållstillstånd ska införas för utlänningar som vill söka arbete eller undersöka förutsättningarna att starta näringsverksamhet. Tanken är att utlänningar som inte lyckats få ett anställningsavtal eller kunnat starta ett företag ändå ska kunna resa till Sverige och vistas här under en tid, för att sedan söka arbetstillstånd inifrån. Detta ska alltså ställas mot den generella principen i svensk utlänningsrätt sedan 1964¹, att en utlänning som vill ha arbetstillstånd i Sverige ska ansöka om det, och beviljas det, före inresa. Regeringen går med sitt förslag emot en av de absolut äldsta principerna bakom den reglerade invandringen.

Riskerna med förslaget är, precis som regering efter regering framfört i ett halvt århundrade, att utlänningar väl på plats i Sverige kan missbruka tillståndet för andra ändamål. Det kan exempelvis leda till asylavhopp, alltså att utlänningen väl i Sverige i stället söker asyl, med alla de stora kostnader och negativa effekter det kan få på samhället, och som Migrationskommittén försökte motverka, och som exempelvis SKR i sitt remissyttrande tagit upp. Även Företagarna kritiserar förslaget:

Företagarna ser en stor risk för att utredningens förslag öppnar upp för missbruk vilket på sikt kan komma att undergräva förtroendet för regelsystemet för arbetskraftsinvandring. Det är inte ovanligt med falska examina och Sveriges historiska brister av validering förvärrar riskerna.

Till saken hör också att det inte finns något krav att utlänningen väl i Sverige får en anställning som är högkvalificerad eller utgör ett bristyrke. Mot bakgrund av de stora svårigheter som utrikesfödda redan i dagsläget har på den svenska arbetsmarknaden är det troligt att även utlänningar med utbildning kommer att ha svårt att hitta rätt typ av arbete. Om utlänningen i stället tvingas nöja sig med ett låglöneyrke har vi dessutom fått en undanträngningseffekt och försämrat den svenska arbetsmarknaden ytterligare.

Utöver detta kan det diskuteras huruvida tillståndsgrunden över huvud taget behövs. Arbetskraftsinvandringen har ökat kraftigt sedan liberaliseringen 2008, bland både lågutbildade och högkvalificerade grupper. Tusentals högutbildade utlänningar lyckas vart år få en anställning i Sverige, utan att de kommit hit fysiskt dessförinnan. De brister som finns gällande krav, villkor, handläggningstider och annat verkar inte ha inneburit något större hinder för denna arbetskraftsinvandring. Den skulle äga rum alldeles oavsett om den föreslagna möjligheten att söka arbete inifrån Sverige infördes eller ej.

¹ 1964:827 om ändring i K. utlänningskungörelsen.

Företagarna uttalar i linje med detta att de ”ser inte vinsterna eller behovet av förslaget så som det är konstruerat”, och menar att ”dessvärre är utredningens förslag inte någon hjälp för svenska företag att attrahera denna arbetskraft”. Utredningen som låg till grund för regeringens förslag skriver rent av rakt ut att den nya tillståndsgrunden ”inte kommer att generera mer än ett 100-tal nya ansökningar per år”.²

Sammantaget anser Sverigedemokraterna att förslaget att införa en ny uppehållstillståndsgrund för att söka arbete eller undersöka förutsättningarna att starta näringsverksamhet är både onödigt och potentiellt skadligt för Sverige, och att dess eventuella positiva effekter inte står i proportion till riskerna. Regeringens förslag i denna del bör därför helt utgå. Det innebär att 5 kap. 9 § och 5 kap. 25 § i förslaget till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716) ska avslås. Vidare behöver följdändringar göras i 5 kap. 18 § tredje stycket, 6 kap. 4 § och 7 kap. 7 g § nämnda lag samt i 5 § förslaget till lag om ändring i lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll och i 1 kap. 4 § förslaget till lag om ändring i lagen (2022:000) om särskild kontroll av vissa utlännningar.

Regleringen av uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet

Regeringen har i avsnitt 7 föreslagit vissa förtydliganden kring möjligheten för utlännningar att beviljas uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet. Denna möjlighet har funnits i många år men har generellt sett inte reglerats särskilt väl i lag, utan snarare i praxis, alltså främst domar och olika rättsliga dokument från Migrationsverket. Sverigedemokraterna ser positivt på möjligheten för kunniga och drivna utlännningar att på ett väl ordnat sätt etablera nya företag i Sverige och välkomnar regeringens ansats att reglera detta i lag.

Sverigedemokraterna noterar att regeringen uttryckligen valt att endast överföra praxis till lag, och alltså inte göra några ändringar i vad som redan gäller. Utifrån vad flera remissinstanser framfört i sina yttranden är det dock tydligt att det finns ett behov av en översyn av regelverket. Som SKR framför är det exempelvis rimligt att utlännningar som beviljas tillstånd för kortare tid än ett år, och som alltså inte folkbokförs och inte får del av den allmänna välfärden, ordnar en heltäckande sjukförsäkring för sin vistelse i Sverige.

Även frågan om försörjningskravet för utlännningar som vill bedriva näringsverksamhet tas upp av vissa remissinstanser. Regeringen avfärdar dock detta med att det är något som myndigheterna själva får föreskriva om. Med detta argument framstår dock hela lagförslaget som mer eller mindre meningslöst, och vi hade lika gärna kunnat återgå till forna tiders utlänningsrätt, när nästan allt reglerades av myndigheterna själva. Det kan knappast anses rimligt. Tvärtom borde det vara en lätt sak att i lag reglera frågor som just försörjningskravet, så som redan görs när det gäller exempelvis anhöriginvandring.

Frågan om återkallelse tas också upp, från Migrationsverkets sida. Det är en självklarhet att en utlännings som inte längre uppfyller kraven för ett uppehållstillstånd, eller som ansökt om ett annat tillstånd och fått det beviljat, får det tidigare uppehållstillståndet återkallat. I dag finns det dock ingen tydlig reglering vare sig i praxis eller i lag, som

² SOU 2021:5 s. 113.

tillåter återkallelse av uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet, exempelvis för att utlänningen inte längre uppfyller kraven för tillståndet. Regeringen har visserligen föreslagit en möjlighet att återkalla ett tillstånd om utlänningen i stället ansökt om ett arbetstillstånd. Detta är positivt, men det framstår som märkligt att man då inte tagit tillfället i akt att också reglera andra fall av återkallelse, som när utlänningen inte uppfyller kraven för tillståndet. Det är särskilt märkligt när detta redan görs för i princip alla andra tillståndskategorier, och därmed över huvud taget inte är en ny eller kontroversiell fråga.

Sverigedemokraterna anser därför att regeringen snarast bör återkomma till riksdagen med förslag för att förbättra regelverket kring uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet, och lösa de ovannämnda frågorna.

Förutsättningar för ett permanent uppehållstillstånd

Regeringen har i sitt förslag tagit ställning till hur institutet permanent uppehållstillstånd ska förhålla sig till uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet. I dagsläget beviljas berörda utlänningar först ett tvåårigt uppehållstillstånd, och därefter, i princip per automatik, ett permanent uppehållstillstånd. I och med ändringarna i utlänningsrätten 2021 ställs i dag vissa krav för att beviljas permanent uppehållstillstånd, i synnerhet försörjningskrav. Regeringen landar i att dagens ordning i princip ska behållas för uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet: efter två år kan utlänningen beviljas PUT.

Sverigedemokraterna motsätter sig detta. De flesta som invandrar till Sverige i dag måste vänta längre än två år för att få PUT. Anhöriginvandrare måste vänta tre år, vilket med tanke på de tvååriga tillståndstiderna blir fyra år. Arbetskraftsinvandrare måste, även efter regeringens förslag till ändringar, också ha haft arbetstillstånd i fyra år under de senaste sju åren, för att kunna beviljas permanent uppehållstillstånd. Sverigedemokraterna motsätter sig visserligen att institutet permanent uppehållstillstånd över huvud taget ska finnas kvar i utlänningsrätten, men tills det avskaffats bör det i vart fall användas konsekvent. Regeringens argument att det är ”rimligt att den som investerat för att etablera en näringsverksamhet i Sverige och kan försörja sig på denna kan få ett permanent uppehållstillstånd redan efter två år” framstår rent av som stötande i relation till övriga nämnda grupper. Varför skulle en högkvalificerad arbetstagare som fått en anställning i ett samhällsviktigt bristyrke behöva vänta längre än den som ”investerat”?

Sedan kan själva tidsrymden kritiseras. I den proposition som införde det nuvarande systemet med krav för permanent uppehållstillstånd, och som alltså återinförde det system som avskaffades 1984 där tidsbegränsade uppehållstillstånd är huvudregel, anförde regeringen följande:

Regeringen har i fråga om skyddsbehövande bedömt att en ordning där det krävs minst tre år med tidsbegränsat uppehållstillstånd innan ett permanent uppehållstillstånd kan beviljas är väl avvägd och anpassad till det regelverk som föreslås gälla (se avsnitt 6.3). Enligt regeringen framstår det som rimligt och enhetligt att permanent uppehållstillstånd även vid anhöriginvandring kan beviljas efter minst tre år med tidsbegränsat uppehållstillstånd.³

³prop. 2020/21:191 s. 97.

Det står alltså klart att de allra flesta invandrare måste vänta minst tre, och vanligtvis fyra, år för att få permanent uppehållstillstånd, och att detta är en ”väl avvägd” ordning. Sverigedemokraterna skulle då, med regeringens eget argument, vilja hävda att det är en ”väl avvägd” ordning att detsamma gäller de som fått uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet.

Sverigedemokraterna tror på den reglerade invandringen, och på att dess utgångspunkt måste vara Sveriges bästa, men också rättvisa och likhet inför lagen. Så länge vi har kvar institutet permanent uppehållstillstånd ska inte olika grupper av utlänningar som bidrar till Sverige särbehandlas eller missgynnas. Permanent uppehållstillstånd ska alltså beviljas den som fått uppehållstillstånd för att bedriva näringsverksamhet på samma villkor som arbetstagare: efter fyra år med tillstånd under en sjuårsperiod.

Gör en ordentlig bedömning vid byte av arbetsgivare

Regeringen föreslår i avsnitt 8.1 att arbetstillstånd inte ska behöva återkallas i ringa fall eller om en återkallelse med hänsyn till omständigheterna annars inte framstår som skälig. Sverigedemokraterna ansluter sig till regeringens bedömning när det gäller *i ringa fall*, i synnerhet mot bakgrund av att partiet i flera år motionerat om just en sådan lösning på problemen med kompetensutvisningar.

När det gäller uttrycket *om en återkallelse med hänsyn till omständigheterna annars inte framstår som skälig*, ställer sig dock Sverigedemokraterna mer tveksamma. Regeringen skriver att detta uttryck införs för att lösa problemen med kompetensutvisningar på grund av tidigare arbetsgivares fel, alltså även om felet inte var ringa. Detta gäller främst situationer då en arbetskraftsinvandrare under tiden för ett pågående arbetstillstånd byter arbetsgivare utan att skicka in en ny ansökan till Migrationsverket, vilket är möjligt i vissa fall. I ett sådant fall skulle Migrationsverket inte få möjlighet att pröva arbetskraftsinvandrades rätt till arbetstillstånd förrän den pågående tillståndstiden är slut och utlänningen ansöker om förlängning. Vid det laget skulle Migrationsverket kunna uppmärksamma att brister hos den tidigare arbetsgivaren varit så stora att utlänningen inte uppfyllde kraven för arbetstillstånd då, och därmed inte kan beviljas ett nytt arbetstillstånd i dag. Regeringens förslag handlar alltså om att ge Migrationsverket en möjlighet att inte behöva återkalla arbetstillståndet på grund av brister som uppstod under den förra arbetsgivaren.

Syftet med förslaget är vällovtigt i viss mån men betyder också i värsta fall att det är fritt fram för arbetskraftsinvandrare att inte uppfylla kraven för arbetstillståndet, även i större omfattning, så länge det var under en tidigare arbetsgivare. Det framstår som en bristande ordning. Hade i stället Migrationsverket fått en möjlighet att alltid pröva frågan om arbetstillstånd redan när utlänningen bytte arbetsgivare, hade de stora bristerna direkt uppmärksamats. Med ett sådant regelverk hade den *tidigare arbetsgivaren* alltid varit den *senaste* arbetsgivaren, och bristen alltså alltid relativt nylig. Det hade aldrig kunnat uppstå en situation då en arbetskraftsinvandrare straffas för brister för länge sedan. Med en sådan ordning skulle det också räcka med den första delen av regeringens förslag, alltså att arbetstillstånd inte ska behöva återkallas i ringa fall.

Denna lösning har, till skillnad från regeringens förslag, den fördelen att den inte sänder dubbla budskap till utlänningar. I stället för att låta en utlänning arbeta i flera månader, rent av år, samtidigt som ett oundvikligt avslag och utvisning skulle kunna

närma sig, vet utlänningen alltid att villkoren för det ”förra” arbetstillståndet redan prövats, och att det inte finns någon fara framöver på grund av tidigare brister. På så sätt blir processen också mer förutsägbar.

En ytterligare fördel med en ändring rör frågan om framåtsyftande kontra bakåtsyftande bedömningar av en arbetstillståndsansökan, som utvecklas i nästa avsnitt.

Sammanfattningsvis föreslår Sverigedemokraterna att regeringen i stället för att införa en ny möjlighet att avstå från att återkalla arbetstillstånd om en återkallelse med hänsyn till omständigheterna inte framstår som skälig, utvidgar kravet att ansöka om ett nytt arbetstillstånd vid byten av arbetsgivare. Detta bör snarast utredas, och därmed tillkännages regeringen.

Gör en rimlig bakåtsyftande bedömning vid förlängning av arbetstillstånd

Regeringen föreslår i avsnitt 8.2 en uttrycklig bestämmelse i lag som reglerar vad som ska ligga till grund för en förlängning av arbetstillstånd. Ett antal vägransgrunder införs, som tydligt visar när en ansökan ska avslås. Sverigedemokraterna välkomnar denna tydlighet, och till största del även den bedömning som görs kring grunderna. Partiet är dock skeptiskt till att regeringen vill begränsa den bakåtsyftande bedömningen vid arbetstillståndsansökan.

I dagsläget måste en utlänning som ansöker om förlängning av sitt arbetstillstånd i allmänhet ha uppfyllt en rad krav under den tidigare perioden med arbetstillstånd, exempelvis när det gäller lön, försäkringar, förmåner och annat. Syftet är att arbetskraftsinvandrare inte ska kunna missbruka systemet genom att arbeta under sämre villkor än de som är normala på den svenska arbetsmarknaden. Precis som nämnts ovan förekommer dock problem med kompetensutvisningar, i synnerhet att utlänningar får avslag på sin ansökan och utvisas för att de inte uppfyllt kraven under tidigare tillståndsperioder, potentiellt flera år sedan. Regeringen föreslår därför att den bakåtsyftande bedömningen ska begränsas till fall där det ”framkommit något i underlaget som indikerar att det tidigare tillståndet skulle ha återkallats. På så sätt behöver Migrationsverket inte regelmässigt göra djupgående utredningar av den tidigare tillståndsperioden i alla ärenden”.

Sverigedemokraterna är visserligen positiva till att minska Migrationsverkets arbetsbörda, förkorta handläggningstiderna och göra det lättare för högkvalificerad arbetskraft att arbetskraftsinvandra till Sverige. Dessa intressen kan dock inte väga så tungt att Migrationsverket regelmässigt avstår från kontroller som mycket väl skulle kunna avslöja missbruk och fusk eller rent av människohandel. Den reglerade invandringen måste upprätthållas. Tjänstemännens Centralorganisation skriver just att det ”oftast är vid förlängningsansökningar som problem med arbetstagarens villkor uppdragas”. Förvaltningsrätten i Stockholm (migrationsdomstolen) uttrycker liknande skepticism och utvecklar:

Att bedömningen i första hand föreslås vara framåtsyftande kommer därmed ofrånkomligt att minska legitimiteten för bestämmelserna om arbetstillstånd. Att det föreslås att det ska ankomma på Migrationsverket att avgöra om det finns skäl att utreda om villkoren varit uppfyllda under det tidigare tillståndsperioden ter sig inte heller bidra till en likvärdig och rättssäker prövning. Det framstår inte heller vara möjligt att göra en helhetsbedömning som krävs enligt praxisen om man inte gör en bakåtsyftande bedömning.

Att i högre grad göra en bakåtsyftande kontroll skulle också minska risken att utlänningen senare utvisas på grund av brister under tidigare perioder, alltså just de kompetensutvisningar som regeringen vill undvika (se även föregående avsnitt). Sammantaget anser Sverigedemokraterna att bakåtsyftande bedömning även framöver bör göras regelmässigt.

Samtidigt får dessa bakåtsyftande kontroller, precis som regeringen framhåller, inte gå för långt. Sverigedemokraterna ansluter sig därmed till regeringens förslag att det främst är ”eventuella avvikelser under tillståndsperioden närmast före det sökta tillståndet [som ska] utredas och beaktas”.

Sammanfattningsvis anser alltså Sverigedemokraterna att det vid ärenden om förlängning av arbetstillstånd alltid ska göras en bakåtsyftande bedömning, som dock främst ska omfatta den senaste tillståndsperioden.

Försörjningskrav vid anhöriginvandring kopplat till utländsk arbetskraft

Sverigedemokraterna välkomnar regeringens förslag att införa ett försörjningskrav vid anhöriginvandring kopplat till arbetskraftsinvandringen. Även om invandringen av utländsk arbetskraft ökat kraftigt sedan den stora liberaliseringen 2008, har invandringen av just anhöriga till arbetstagare vuxit än snabbare, från bara färre än 4 000 år 2009 till uppåt 15 000 de senaste fyra åren. Vissa år har invandringen av anhöriga till arbetstagare nästan varit större än invandringen av arbetstagarna själva. Från vissa länder är detta sedan länge normalt, som exempelvis arbetskraftsinvandring från Indien, Irak eller Syrien. Sverigedemokraterna har därför i många år föreslagit ett generellt försörjningskrav för all form av anhöriginvandring, oavsett om det gäller anhöriga till svenska medborgare, studerande eller arbetstagare.

Däremot är förslaget likväl bristfälligt i det att regeringen valt att inte föreslå någon högre nivå på försörjningskravet än det som redan används i andra tillståndskategorier. I stället vill regeringen uttryckligen använda samma nivå, alltså främst att anknytningspersonen har lön som efter avdrag för preliminär skatt uppgår till förbehållsbeloppet vid utmätning av lön enligt 7 kap. 5 § utsökningsbalken. Det innebär alltså att en utländsk arbetskraftsinvandrare som vill ta med sig en partner eller liknande i dagsläget måste ha 8 520 kronor kvar efter skatt och hyra. Givet en hyra på exempelvis 4 000 kronor, vilket är tämligen normalt i stora delar av Sverige, skulle det alltså räcka med en lön på blott 15 000 kronor i månaden. Med en sådan låg inkomst löper hushållet allvarlig risk för fattigdom och kan knappast bidra till den svenska välfärden på ett rimligt sätt.

Sverigedemokraterna förstår visserligen att det finns en rimlighet i att alla former av anhöriginvandring ska omfattas av samma försörjningskrav och att det just nu, inom ramen för detta specifika lagstiftningsärende, är vanskligt att utveckla ett nytt försörjningskrav. Det är dock viktigt att redan nu, liksom man tidigare gjort kring frågan om försörjningskrav över huvud taget, komma till insikt om att kraven är för lågt satta, och att de måste revideras så att ingen som anhöriginvandrar till Sverige riskerar någon form av fattigdom. Regeringen bör snarast tillsätta en utredning i syfte att skärpa försörjningskraven.

Utvärdera konsekvenserna av regeringens förslag

Regeringen anser i sin konsekvensanalys att dess förslag kommer att få begränsad inverkan på Sverige och berörda myndigheter. I nästan alla fall anser regeringen att eventuella kostnader kommer att täckas inom befintliga anslag. Flera remissinstanser, däribland Kammarrätten i Stockholm, Migrationsverket och SKR, riktar dock kritik mot regeringens analys.

Delar av kritiken handlar om de direkta kostnaderna för handläggningen av nya tillståndsgrunder eller nya krav. Migrationsverket radar upp flera exempel på hur handläggningen av olika ärenden blir svårare, mer komplex, och mer tidsödande. De håller också för troligt att antalet ärenden kan öka drastiskt. Kammarrätten i Stockholm indikerar på liknande vis att ärendemängden kan öka, och därmed kostnaderna för hela samhället, direkt och indirekt. SKR i sin tur nämner effekterna på Sveriges kommuner och på välfärden, och att utredningens analys av förslagen ”är ofullständig och behöver kompletteras”.

Denna typ av brister i regeringens konsekvensanalyser är ingenting nytt. Riksrevisionen påtalade detta redan 2017 i rapporten Konsekvensanalyser inför migrationspolitiska beslut (RiR 2017:25), medan Migrationsverket tillsammans med Domstolsverket vid flera tillfällen varnat för de negativa följderna av orimliga budgetanslag. Som ett led i detta föreslog Sverigedemokraterna i december 2020, i samband med Migrationskommitténs slutbetänkande, ett utskottsinitiativ om ordentliga konsekvensanalyser av migrationspolitiska förslag, som dock inte vann stöd i socialförsäkringsutskottet.

Sverigedemokraterna har inte bytt uppfattning, och anser alltjämt att regeringens konsekvensanalyser, konsekvent, är undermåliga, oavsett om det gäller direkta kostnader och effekter hos vissa berörda myndigheter, såsom Migrationsverket, eller mer långtgående indirekta effekter, såsom hos kommunernas socialtjänster eller för pensionerna. Det finns inget utrymme att inom ramen för detta lagstiftningsärende uppmana regeringen till nya konsekvensanalyser i största allmänhet. Regeringen bör dock åtminstone återkomma till riksdagen med en utvärdering av konsekvenserna av detta lagförslag, både direkt och indirekt, på kort sikt och på lång sikt.

Utlänningslagen (2005:716)

5 kap.

Regeringens förslag

Föreslagen lydelse

5 §

Ett permanent uppehållstillstånd får beviljas en utlänning som i sammanlagt fyra år under de senaste sju åren har haft

1. uppehållstillstånd för arbete eller ett av Sverige utfärdat EU-blåkort, ICT-tillstånd, ICT-tillstånd för rörlighet för längre vistelse eller tillstånd för säsongarbete, eller

2. uppehållstillstånd för studier som avser utbildning på forskarnivå.

Ett permanent uppehållstillstånd får även beviljas en utlänning som *sedan minst två år har* ett tidsbegränsat uppehållstillstånd för näringsverksamhet, om verksamheten är etablerad.

Ett permanent uppehållstillstånd får även beviljas en utlänning som *i sammanlagt fyra år under de senaste sju åren haft* ett tidsbegränsat uppehållstillstånd för näringsverksamhet, om verksamheten är etablerad.

Uppehållstillstånd får beviljas en utlänning som har sin försörjning ordnad på annat sätt än genom anställning.

I 7 och 8 §§ finns bestämmelser om särskilda krav för permanent uppehållstillstånd.

Ludvig Aspling (SD)

Jonas Andersson i Skellefteå (SD)

Jennie Åfeldt (SD)